

EL DIARI PERDUT

La Lívia, estava a la seva habitació, escoltant música de la seva cantant preferida, l'Olivia Rodrigo. Mentrestant, escrivia al seu diari, un tresor per a ella. Però de cop i volta...

-Lívia! Baixa a dinar ara mateix -va cridar la Sara, la seva mare.

-Ja vaig! -va cridar la Lívia, farta que la seva mare li anés al darrere.

En aquell mateix instant, va baixar i va deixar el seu diari obert, a sobre del seu llit.

Quan estava baixant les escales va olorar els macarrons que havia fet el seu pare. Ara sí que tenia una mica de gana.

-Lívia, no pots estar tot el dia tancada a la teva habitació - li va dir la mare.

-Però mama, és diumenge i no tinc res millor a fer! - va dir la Lívia.

Quan va acabar de dinar, va pujar a la seva habitació una altra vegada i es va quedar bocabadada pel que estava veient. La finestra estava oberta i el seu diari no hi era.

-Però què ha passat aquí? -es va preguntar.

Va agafar el mòbil i va escriure al xat de les seves millors amigues: la Clara, la Núria i la Sandra. "Ens veiem a la plaça a les 18:00h".

En menys de 10 segons totes van respondre: - "Ostres! D'acord, quedem a les 18:00h".

-Perfecte! Vénen totes -va pensar la Lívia.

La Lívia va baixar les escales i li va dir a la seva mare:

-Mama, he quedat amb les meves amigues a les 18:00h.

-D'acord, però no triguïs a tornar.

-Ho prometo! - va dir la Lívia mentre sortia per la porta de casa.

A les 18:00h ja hi eren totes. La Lívia ho va explicar tot amb detalls i van tenir una idea. Van decidir anar casa per casa preguntant què havien fet al voltant de les 13:30h aproximadament, que va ser quan la Lívia havia anat a dinar. Es van posar mans a l'obra i van estar preguntant i preguntant i... res.

Quan la Lívia va arribar a casa estava molt decebuda.

-Aix! -va exclamar. Va treure el peu de sobre d'un rellotge que havia trepitjat.

-Aquest rellotge no és ni meu, ni de la meva mare, ni del meu pare...- va pensar en veu alta.

-I si... No pot ser! Aquest rellotge és del lladre! -va xiuxiuejar perquè la seva mare no l'escoltés.

-He de fer-li una foto! -va dir. Va treure el mòbil de la butxaca, va obrir la càmera i va enviar la foto al seu grup d'amigues: "Noies, mireu què he trobat!"

En menys de deu minuts va respondre la Núria: "Ostres, aquí tenim la pista perfecta!"

La Sandra va escriure: "Aquest rellotge és del Lucas!"

Quan la Lívia va llegir el missatge li va caure el mòbil i es va quedar bocabadada perquè el Lucas era el noi de qui estava enamorada.

L'endemà, va anar directament a parlar amb el Lucas quan va arribar a l'institut.

-Lucas!- va exclamar gairebé sense alè de tant córrer pels passadissos.

El Lucas es va girar i va anar directament cap a ella.

-Què passa?- va dir

-Ens veiem a casa meva a les 18:00h -va dir la Lívia, nerviosa.

Per fi el Lucas va arribar a casa de la Lívia. La noia va tancar la porta i va dir-li amb veu tremolosa:

-Per què m'has robat el diari?

-Perquè m'agrades! I jo volia saber si jo a tu també...-va exclamar el Lucas.

La Lívia i el Lucas es van fer un petó d'amor que va aturar el temps.

MAR DÍAZ GONZÁLEZ

SISÈ DE PRIMÀRIA